שנים ושלשה מקומות כמי מתחזי כמטמר ופסול. לית ספרים דגרסי אלדרבה כדתנכתן לקמן גבי עלתה חזזית ולפי שהה גירסא קשה דכי מסיק אלא לי לימתר הכי אימתר הוה מלי לאחוקי ליפכא אם מעטו כשר לא אם אלא במקום אחד דאלהו מיעוט עגבים הנמצאים הוו במקום אחד דכי האי גוונא מסיק לקמן גבי חזזית אבל אי לא גרסינן אלדרבה ניחא דמשמע ליה הסברא שהכל שוה לענין עגבים אע"פ שחלוקין לענין חזזיף:

לעולם בתר דאגדן וקסבר אגד הזמנה בעלמא הוא. זו גירסת הקונטרס ולית ספרים דגרסי וקסבר לעולם אין צריך אגד ואח"ל צריך אגד הזמנה בעלמא הוא ולא יתכן כלל דאי צריך אגד א"כ מיפסל משום תעשה ולא מן העשוי אי יליפין לעולם מסוכה כדאמרינן לעיל (דף יא:):

תפשוט מינה דמוי מעיקרא לא הוי דחוי. לענין מצות דוקא כדפירש לעיל ובעיא דנקטוס נמי לא איפשיטא כדפיר' נמי לעיל: **מודה** ר"ש בפסיק רישיה ולא ימות. עיקר מילתייהו פ' ר' אליעזר דמילה (שבת קנ.) גבי בשר (א) אע"ג שיש שם בהרת יקון וא"ל בסוף פרק ספק אכל (כריתות דף כ: ושם) גבי חותה גחלים בשבת והובערו מאליהן אמר ממלן דמחייב סבר לה כרבי יהודה בדבר שאין מתכוין ומאן דפטר כר"ש ועל כרחך פסיק רישיה הוא מדמחייב לרבי יהודה דבמילתא דלא פסיק רישיה ליכא אלא איסורא בעלמא וא"כ לר"ש אמאי פטור וי"ל דאין מתכוין דהתם הייט דאין חושש בהבערתם לכך פטור לר"ש משום דהוי מלאכה שאינה צריכה לגופה כמו חופר גומא ואין צריך אלא לעפרה דפטור לר' שמעון אע"פ דפסיק רישיה הוא וכן הכל חלוין והפוגעו בשילהי כלל גדול (שבת דף עה.) וכן הא דמשני הכא דאית ליה הוא שמעתא יחירא הייט משום דאו הוי מלאכה שאינה צריכה לגופה ואע"ג דאפילו לר"ש פטור אבל אסור הכא שרי משום מוה ובפ"ק דכתובות (דף ו. ושם) גבי מסוכרית דמייתא האדכנו ובקונטרס פירש כאן דכי אית ליה הוא שמעתא אחריתי אין כאן תיקון כלי" ואחת

[שבת עה. קנ. קיח: קיז. קכ: קנ. קמב: [ביצה ט.] כתובות ו. כתובות כפ.

[שבת קיג: מיתוין לה. קכ:]

[וע"ע תוס' שבת עה: ד"ה מיתמ]

מטמר ופסול. דלאו הדר הוא שהרי העגבים שחורות והעלין ירוקין מטמר מל"ש בלע"ז: אלא שהעגבים שחורות. שכבר התחילו לייבש ומשחירין ומתחלתן ירוקין הם: מיני דהדס ניהו. שמראיהן ולחלומות כשחורות דמיין. דלאו מין תורה אור ירוק הוא וזהו שהרירותן ולכשייבשו מעט יותר יהיו שחורים: דמ"ר חיצה. לענין דס נדה: דס שחור. בחשה אדום הוא: אלא שלקה. לפיכך טמאותו כדתנן (נדה דף יח.) חמשה דמים טמאין בחשה האדום והשחור כו': פשיטא. אמאי נפסלי (א) מן העשוי יש כאן שהרי נתגד בהכשר (ב) משום דחוי' יש כאן שהרי לא קרא שם מטה עליה בדחוי: אלא בתר דאגדיה. ואשמעי' הא' תנא דלולב מסוכה לא יליפין למיפסליה משום מן העשוי בפסול' מיהו משום דחוי' הוה לן למיפסליה שהרי נקרא עליו שם האשמעת פסולה' בשעת אגידתו ומדמכשר ליה ש"מ דחוי מעיקרא לאו דחוי הוא ונפשוט מינה פלגא דליבעיא לן יש דחוי אגל מצות אי אין דחוי' נפשוט מהכא דדחוי מעיקרא לא אמרי' בה דחוי דחוי' ולא הוי דחוי' אלא"כ נראה ונדחה וכל שנדחה כל קודם יו"ט קרי דחוי מעיקרא': הכי גרסינן לעולם בתר דאגדי' וקא סבר לגד הזמנה בעלמא הוא. אין לגודתו קריאת שם להיות חל עליו שם לולב פסול לדחות ולכך אפי' דחוי מעיקר' אין כאן עד שיקדם עליו היום ועודנו בפסולו דכיון דמטה זמן מטה ולא חזי ליה מיקרי דחוי אבל מקמי הכי לאו דחוי הוא: הא מעטינהו ביו"ט כשר. ואע"ג דנתגד כבר הא ביו"ט לא חגיד ליה ולאשחור עגבים אימת דאיתי ימות דאיתי לא פסלי: דחוי מעיקרא הוא. דהא מטה זמן מטה ולא חזי ליה דחוי מעיקרא: אלא דאשחור ביו"ט. והרי נראה ונדחה כשאחיכו: אמר ר"מ מי. בתמי': תפשוט מיניה מי. דודאי דחוי מעיקרא עדיף מנראה ונדחה דמה שלא נראה למטה מעולם עד עכשיו, השתא הוא דמיתחזי והוי כקרבן שהוקדש עכשיו ומתחלתו מעוכר זמן היה אבל נראה למטה ונדחה ממנה הוה ליה דחוי: מתקן. שהיה פסול ומכשירו: שלקטן. לעגבים הללו מן ההדס על מנת לאוכלן ואיתו מתכוין להכשירו: והא מודי ר"ש בפסיק רישיה ולא ימות. בתומר אחתוך ראש בהמה זו בשבת ואינו רואה שתמות דכיון דא"א שלא יקרא מנת. דהיה פסול ומכשירו: שלקטן. לעגבים הללו מן ההדס על מנת לאוכלן ואיתו מתכוין להכשירו: והא מודי ר"ש בפסיק רישיה ולא ימות. בתומר אחתוך ראש בהמה זו בשבת ואינו רואה שתמות דכיון דא"א שלא

נקטן לה:

* האמר: יש לדיין דאיתא נשמה יש בהמה ויש דבריו דאמו אסור לקטוב קטר

תוליין מו. מדה כ.

נוסח
1. דיחוי מעיקרא
2. נראה ונדחה

מבנה
שלבים דברי אומרי מעלינו

נוסח
1. אין ממעטין (אנביו) ביו"ט אחרון מכאן
2. הותר אגדו ביו"ט קטינה - ענבה

נוסח
3. ני ערבה

מבנה
נוסחות ע"ד הפסוק "ערבי נחל"

הגהות הב"ח
(א) תוס' ד"ה מודה וכו' גבי בשר עולה לא על גב:

אבא

אבא

אבא